

פרופ' דניאל פרידמן

בין רות דוד לאהוד אולמרט

המהירות שבה הזדרז היועץ מנדלבליט להודיע על סגירת התיק נגד רות דוד, שנחשדה בקבלת מתנות מעו"ד רונאל פישר בעת שכיהנה כפרקליטת מחוז תל-אביב – עומדת בניגוד גמור לרוח הקרב שהפיגנה התביעה בפרשת המתנות שקיבל אהוד אולמרט מטלנסקי. הפערים מחדדים עוד יותר את הצורך בהקמת גוף ביקורת עצמאי שיחקור חשדות לעבירות בפרקליטות. מאמר מיוחד מאת פרופ' דניאל פרידמן, שר המשפטים לשעבר

קראתי את הוות דעתו של היועץ המשפטי לממשלה, אביחי מנדלבליט, שהחליט לגנוז את התיק בעניינה של רות דוד, שנחשדה בקבלת מתנות מעו"ד רונאל פישר בעת שכיהנה כפרקליטת מחוז תל-אביב – והתרשמתי מרוח הסלחנות שנחה על ראש התביעה.

התפעלתי גם מהוריו של מנדלבליט שבה טופל התיק. היועץ המשפטי הקודם, יהודה וינגסטיין, החליט על פתיחת ההקרה בעניין ביוני 2015, ובדצמבר אותה שנה כבר הוחלט אצלו לסגור את התיק (מנדלבליט רק חזר על עמדה זו). יש כאלה שההקרות בעניינם נמשכות שנים על גבי שנים, ולעומתם יש בני מזל שהתיק בעניינם מסתיים בתוך חצי שנה. רות דוד שייכת לקבוצה השנייה.

למרותי מחוות הרעת של מנדלבליט שקבלת מתנות בשווי אלפי שקלים על ידי עובר ציבור ראוייה לגנאי ואולי אף לרין משמעתי (המתיישן במהירות), אך לא להליך פלילי. ואז שבה לנגד בי שאלה מטרידה: על מה בדיוק הריחו את ראש טלנסקי (היה ברור אז כפי שברור גם היום שלא היה זה שוחד) גרמו לרות התווית שהסעירה את התביעה ואת מערכת המשפט, לאובדן כל שיקול דעת, להפרת עקרונות משפט בסיסיים, להליך הריג ותמוה של עדות מוקדמת כבית המשפט, להפלת ממשלה, לרעשים בלתי פוסקים בתקשורת, להסכם עם עדת מדינה שהורשעה בעבירה המורה, להחזרת תיק מהעליון למהווי לשמיעת עדות חדשה נגד אולמרט (למיטב ידיעתי המוקרה היחיד בתולדות המדינה), ולמשפט הנמשך זה 8 שנים?

רות דוד ופרשת רמון

אבל קודם שאתייחס לפרשת טלנסקי ראוי להזכיר שלים את התמונה עם פרשה נוספת, שגם בה היה

לרות דוד חלק. בקיץ 2006 החליט היועץ המשפטי דאז, מני מזוז, על הגשת כתב אישום בלתי סביר נגד שר המשפטים חיים רמון. פסק דין שגוי הרשיע את רמון, שלא בצדק, אם כי ללא קלון. אלא שבי מהלך המשפט התמוה הזה התגלו עובדות תמוהות נוספות. הסתבר שהיו האונות סתר שהיה בהן חומר שהיה מאור לא נוח לתביעה.

לרמון נודע ממקור פנימי על קיומן של האונות הסתרי, ופרקליטו דן שינמן ביקש מהפרקליטות את ההקלטות. תשובתה של התובעת אריאלה סגל-אני טרל הייתה: "במסגרת החקירה שנוהלה נגד מרשך בתיק הנדון לא כוצעו האונות סתר". תשובה רומה חזרה פעם אחר פעם. בסופו של דבר החליטה רות דוד לשוב ולברוק את העניין, ובעקבות כך נמסר לעו"ד שינמן, באיחור שפגע בניהול ההגנה, החומר הנוגע להאונות.

לא אפרט כאן על המאבק הנמרץ שניהל מזוז נגד הקמת ועדת בדיקה ממשלתית שתחקור את הפרשה התמורה הזאת (במקום זאת החליט מזוז שהוא יבחר את החוקר, ומינה את השופט דרימוס שלום ברנר). ההתנגדות לכל חקירה חיצונית היא כמובן אופיינית. אציין רק שבסופו של דבר הועבר הנושא למבקר המדינה דאז לינגרשטראוס, שקבע בין היתר כי התקלות שאירעו "מצביעות על כש" לים אישיים של ארבעת המעורבים בעניין (אחת מהם הייתה פרקליטת המחוז רות דוד – ר"פ), העו"ד לים כרי רשלנות ממשית אף כי הרברים נעשו ללא ודון, ויש לשקול אם יש להסיק מסקנות אישיות כלפיהם".

למיטב ידיעתי שום צעדים לא ננקטו כלפי המעורבים בעניין, פרט לכך שהפרקליטה האחרת, ששימשה תובעת בתיק, הועלתה בבוא היום ברדה ומונתה לתפקיד פרקליטת המחוז. בינתיים התיישנה גם האפשרות של הליכים משמעתיים (שלערכתי ממילא לא היו ננקטים).

כעת אנו קוראים בחוות דעתו של מנדלבליט

כי האפשרות של נקיטת הליכים משמעתיים נגד רות דוד בפרשת המתנות התיישנה, וכי "לולא הייתה התיישנות היה מקום לשקול נקיטת הליכים משמעתיים נגדה". עוד אנו קוראים שפרקליטת המחוז דינה והמשנה ליועץ המשפטי "סברו שבכל מקרה המעשים שנחקרו ככאלה שעשויים לגבש עבירת מרמה והפרת אמונים, נמצאים מחוץ לתקופת ההתיישנות", ולכן גם אילו נמצאו ראיות לעבירה של הפרת אמונים (ולדעתם אין הראיות מספיקות לביסוס הרשעה פלילית), הרי שהעניין התיישן. וכבר גם על היעדר ראיות "ממצביעות על השפי" עז ורה ופסולה על ניהול תיק כלשהו". לא מצאתי בדו"ח מנדלבליט הסבר כיצד לא נודעו הפרטים במועד ומה גרם לכך שלא ניתן היה לטפל בנושא קודם להתיישנות. נחזור אפוא לעניין עצמו.

פערים בשטח המידע

רות דוד, כמוה כאהוד אולמרט, זכתה למתנות מרשימות בתקופת כהונתה. קבלת מתנות על ידי עובר ציבור, אפילו בסכום נכבד, כשלעצמה, איננה בגדר עבירה. קיים אומנם "חוק שירות הציבור (מתנות)", הקובע שמתנה שניתנה לעובר ציבור "באשר הוא עובד הציבור" הופכת (ככפוף להריגים מסוימים) לקניינה של המדינה, ושהעובר חייב לדי-וח על המתנה ואם הוא ביודעין נמנע מלעשות זאת הרי הוא עובר עבירה – אלא שעבירה זו היא דלת משמעות, שכן עונשה הוא קנס בלבד.

אלא שקבלת מתנות בעלות שווי נכבד מקרבת אותן לתחום החמור בהרבה – חשד לשוחד, עבירה שמתקיימת כאשר בעבור המתנה הנתון מקבל או מצפה לקבל מעובד הציבור סיוע במסגרת תפקידו של אותו עובד ציבור. בהיעדר הוכחה כו עשו הפי-רקליטות ובתי המשפט לא אחת מאמצים לעקוף את חוק המתנות ולהרכיב על האירוע עבירה אחרת – הפרת אמונים, שהיא עבירה בעייתית ומעורפלת

המעניקה לפרקליטות גמישות עצומה ומאפשרת לה לבחור גורלו של מי יחוצרו לשבט ומי יוכה להי סר בנימוק שהנסיבות אינן מגיעות לרף הפלילי. לאולמרט הצליחו גם להרביק, תוך יצירתיות תבי-ענית מרשימה, עבירה של קבלת דבר במרמה. הבה נשווה אפוא את פרשת אולמרט-טלנסקי לפרשת רות דוד. אך תחילה הערה על המידע שבי-רשותנו: אולמרט נחקר מכף רגל ועד ראש, בהיקף שלא נודע כמותו, והכל הגיע לתקשורת. חקירתה-דבר רות דוד נעשתה בצנעה ובשקט, וראו זה פלא – דבר מחקריה זו לא דלף לתקשורת, שנתורה מחוץ לתמונה.

המידע בקשר לחקירתה, כפי שהוא משתקף מח-ות הרעת של מנדלבליט, הוא דל וחסר עד מאוד. לא ידוע בדיוק מה נחקר ומה נברק, ובאיה תיקים שראוי היה שתימנע מלעסוק בהם טיפלה ומה היו תוצאות הטיפול. ממצאים בנושאים מרכזיים נותרו מעורפלים ולא ברור כיצד לא עלה בידו המשפ-רה להשיג ראיות ברורות לגביהם. בעניין המתנות מחוז ואילו לגבי מתנות אחרות נאמר שהן התקבלו "ככל הנראה" במסיבה לכבוד פרישתה. לגבי מתנה אחת (שעון בשווי של כמה עשרות אלפי שקלים) נאמר שלא ניתן לקבוע ממצא וראי בשאלה מתי הוא ניתן, אך יש אינדיקציות ממשיות התומכות בכך שניתן לאחר פרישתה.

בהיבט אחד עניינו של אולמרט חמור יותר: סכומי הכסף שקיבל מטלנסקי גבוהים בהרבה מש-וי המתנות של רות דוד. מבחינות אחרות עניינו חמור פחות. יש לזכור שהררישות הגבוהות ביותר לניקיון כפיים ולשוחר מידות קיימות ביחס למער-כת אכיפת החוק (שופטים), מערכת התביעה וחוקרי המשטרה. כל עוד המערכת הזאת נקייה, אפשר להילחם בפשיעה ובשחיתות בכל מגזר אחר. ברגע שמערכת זו נפגמת – אולי הקרב כולו אבוד. וישנו הברל נוסף שאף הוא מקל בעניינו של

